

JMÉNO NEZNAMENÁ ŽIVOT

Anna

Análie

Piccola
ballerina

Tin

Marcela Kopáčková

JMÉNO
NEZNAMENÁ
ŽIVOT

Marcela Kopáčková

ANÁLIE

I.

Dívám se dolů a sleduji, jak mi pomalu promrzají bosé nohy. Mezi prsty cítím jemné větvičky a hlína se mi hromadí mezi palcem a ukazováčkem. Zhluboka dýchám, potřebuji nasát ten klid, který se rozprostírá všude kolem mě. Už jsem dlouho nebyla v lese, napadne mě.

Cesta se lesem vlní jako had ve vodě mezi vlnkami a vede mě do svého nitra. Klidný les daleko od lidí mi dovoluje se konečně nadechnout. Každodenní problémy hodím za sebe a doufám, že tentokrát můj pokus o vzetí života plně do mých rukou konečně vyjde.

Časák, co má matka zapomněla na záchodě, protože, jak říká, při kadění se nejlépe čte, jsem náhodně při jedné ze svých temných chviliek otevřela na stránce s článkem „**Chůze naboso osvobozuje a přináší klid celému organismu**“, a tím dostala nový podnět pro dlouholetou snahu o očištění duše a mysli. Musela jsem to hned vyzkoušet. Vždycky se chytím takové příležitosti. A opravdu se cítím skvěle, blaženě. Je to zdravé a uvolňující, pokud si zvyknete na tu zimu. Sem tam si poskočím, abych dala důraz na nadlehčující pocit, který zaplavil mé tělo od shora až po konečky prstů na nohou. Přijdu si trochu infantilně, když mi vlasy poskakují ze strany na stranu, ale o co jde. Vždyť tu nikdo není, uklidňuji samu sebe.

Všechny myšlenky na zbytečnost mého života zmizely z mého mozku a snažím se soustředit jen na své okolí. Pozoruji, jak se listy na

stromech klidně míhají v lehounkém větru. Přijde mi, jako kdyby ke mně les promlouval, a tak zavírám oči a představuji si, jak mě větve objímají. Ptáčci jemně cvrlikají, vypráví mi, co se děje v lese. Zakloním hlavu a zírám do korun stromů. Mysl mám otevřenou, jsem lehčí než vzduch a pomalým, dlouhým nádechem zaplním mé sklípky úchvatnou vůní květin.

Položím se na kmen stromu opodál a zírám do jeho koruny. Je to prostě nádhera. Čas se zastavil a já mám úplně klidnou a lehkou hlavu. Myšlenky upírám jen k aktuálnímu pocitu klidu. Asi je to tím tichem. Asi je to tím překrásným podzimním dnem. Listy stromů se začínají pomalu zabarvovat, ale ještě nevymizela zeleň.

Nevím, kolik uběhlo času. Nikdo nikde není a tak se spokojeně dál opírám o kmen a užívám si tento klidný moment. Do chodidel se mi pomalu ale jistě vkrádá zima, ale teplé sluneční paprsky, co mě hřejí na tváři, to vyvažují.

Najednou mě sevře nepříjemný pocit. Odrhnu se od nadlehčujících myšlenek a prudce a bez rukaviček se postavím zpátky do reality. Ale počkat, co to je? Moment, to se mi nějak nezdá. Cítím tlak v krku. Jako bych spolkla šišku knedlíku.

Trochu silnější tlak než je asi normální... Silnější a silnější...

Chytím se za hrdlo a rychle sípu.

Au, to bolí! Snad to není smrtelné! Co když je?! Zrychleně dýchám. Tlak je větší a větší. Co mám dělat? Jsem sama, bosa a v lese! Hledám po kapsách prášky na astma. To mi taky mohlo dojít dřív, že to není úplně dobrej nápad! Jak můžu být tak blbá! *Ted' už je trochu pozdě si nadávat, ne?!*

Odjakživa mám astma a alergii na nejspíš všechny druhy pylu, tak není zrovna chytré chodit do náruče rozprašovačů alergenů a ještě si myslet, že mi to pomůže s vnitřní rovnováhou. *Jsi idiot!*

Emil má pravdu. Emil má vždycky pravdu a štvě mě, že ji má zrovna teď, když už jsem dostávala pocit, že je mi konečně dobře. Jak jsem si jenom mohla myslet, že se mně může stát něco dobrého? Vždyť se mi snad nikdy nic nepovedlo! *Čím to je?* Opravdu se snažím být „dobrý člověk“. Na lidi jsem hodná, většinou jsem pravdomluvná, nepomlouvám a ve škole mi vzdělávání jde. Snažím se na sebe moc neupozorňovat po všech zkušenostech z prostor školy. O přestávkách je to totiž horší. Mám co dělat, abych se dožila další hodiny a neutopila se v záchodové míse. Celkově se snažím chovat tak, aby mě měli všichni rádi, nebo mě alespoň v klidu přehlíželi. Ovšem jsem zcela neúspěšná. Kdybych měla alespoň jednoho člověka, kterému bych se mohla svěřovat, věřím, že by to vyřešilo všechno moje trápení a necítila bych se pořád tak strašně sama.

No, asi musím pro ty prášky doběhnout, jinak se asi udusím, a i když můj život stojí za prd, ještě nechci umřít! *To bude dobré znamení.* Cítím, jak mě začíná svědit celé tělo a hrdlo se mi pomalu zužuje. Sedím v kleku, ruku držím na hrudi a snažím se pomalu a klidně dýchat. Člověk by řekl, že je to tak prosté, ale v tuto chvíli je opak pravdou. *Klid. Hlavně klid...* Moje lepší a silnější já, Emil, kterého schovávám ve své mysli, mě nakonec postaví na nohy. Pomalu se rozejdu, až zkusím klus. Zatím je to v pohodě. Sice sípu, ale tělo mě neklame. Běžím, co mi nohy a dech stačí, abych co nejdřív byla doma v blízkosti svých léků. Zem už není tak příjemná jako před chvílí.

Větvičky už spíše bodají do chodidel a hlína se mi zarývá pod nehty. AU! *Opět?! „Podělanej, zsranej šutr!“* zařvu po lese. Nohou mi vystřelila ostrá bolest.

Tak prudkou a pulzující bolest jsem naposledy cítila, když jsem v pěti letech narazila svým dětským kolem do stromu a vyrazila si obě jedničky z pusy. Naštěstí byly mléčný. Kdybych k tomu všemu, co se mi děje, byla ještě bezzubá, určitě by to nevyřešila ani blízká osoba na svěrování. Nejspíš bych jen zobala antidepressiva a čekala, až mé trápení vyřeší nějaká nehoda.

Spadla jsem na zem a chytla si nohu. Zespoda trčí malý kousek kamínku. Je tak malinkej, zkusím ho vyndat. Slzy mi tečou proudem, takže mi chvíli trvá, než na kamínek zaostřím. Když se mi povedlo ho vytáhnout, vyklubal se z něj půlcentimetrový mazlík, co mi alespoň čtyřmi milimetry prozkoumal zánártní kost zblízka. Zvednul se mi z toho faktu žaludek. Musela jsem odvrátit oči, abych nevyhodila oběd. V kapse jsem našla kapesník, tak jsem ho na ránu přiložila. Utřela jsem si nudli a hrdě vzala situaci do svých rukou.

Opravdu lituji, že jsem ten článek z časopisu na záchodě vzala tak vážně a boty nechala doma. Teď mě čeká dvě stě metrů po lese, což bude ta lepší část, pokud budu dávat pozor, kam šlapu. Pak půjdu půl kilometru po silnici s hromadou šterku, a to nebude nejspíš příjemná cesta. Opět se mi hrnou slzy do očí jen při představě dalšího kamínku v noze.

No tak! Nebud' taková bábovka! Už sis poradila i s horšími situacemi. Jen si vzpomeň, jaký to bylo, když ti ve škole vzali při

tělocviku oblečení a nechali ti jen dlouhé bílé tričko s lihovkovým nápisem: Prdel!

Hned se mi ten zážitek vybavil před očima. Emil mi to ale nechce ulehčit a detailně mi začne připomínat, co se stalo, a předhazuje mi to do mysli.

Musela jsem jen v tričku přeběhnout celý areál školy a doběhnout na autobusovou zastávku, kde jsem zjistila, že bus jel dřív. Vítr mi nadzvedával lem trička, když jsem běžela za autobusem, takže mé růžové kalhotky se žlutýma motýlkama viděli minimálně čtyři výrostci zevlující v místním parčíku a stará důchodkyně se psem. V tu dobu jsem měla opravdu silnou vůli, a i když jsem byla vyčerpaná, nevzdala jsem to a na další zastávce jsem autobus chytila. I přes to všechno, co jsem si vyslechla od cestujících, jsem alespoň nemusela deset kilometrů jít pěšky, ale i po několika letech od incidentu se stále cítím ponížene a je mi to prostě líto.

Pomyslím si, že tohle by už snad stačilo. Nechci na tohle vzpomínat.

Co ti říkala terapeutka? Měj se ráda, buď na sebe pyšná a ostatní, až pochopí, jak jsi úžasná, přestanou si z tebe dělat legraci.

Ano, jsem úžasná, ale hlavně proto, že jsem ještě nespáchala sebevraždu. Nehoda s tělocvikem je jen pouhým zlomkem z několikaletých incidentů. Mám opravdu kreativní spolužáky. Za devět let základky toho vymysleli opravdu spoustu. A to jsem první část bydlela jinde než teď. Je to všude stejné. Jsem ráda, že můj vnitřní hlas, kterému jsem začala říkat Emil, protože je to to poslední, co na mě alespoň občas mluví mile (*je to jako e-mail, ale ty mi nikdo neposílá,*

takže mi zůstal jen Emil v mysli), si nevzpomněl na něco horšího a jen na „příhodu s bílým tričkem“.

Na střední školu jsem šla radši do jiného města. Dojíždění mi sice zabírá minimálně dvě a půl hodiny denně, ale touha po NEšikaně byla větší než úspora času. Většinou mi bohužel nenavazují autobusy, nebo jezdím courákama a pak mi cesta trvá dvě a půl hodiny pouze tam. Věřili byste mi, že jsem vážně ochotná tohle denně podstupovat?

Bohužel, k mému překvapení, se ukázalo, že je jedno, kde se objevím, stačí jeden den a šikanují mě kdekoliv, tábory, tenis, kroužek turistů a dokonce i skauti, kteří se tváří, jak jsou děsně v pohodě a všichni jsou stejní. No jo, jenže to bych nesměla přijít já. Všichni mě mají rádi, dokud se o mně nedozví až moc.

Kulhavým krokem jsem prošla les jakoby nic a už jsem v polovině horší části. Asfalt je sice méně příjemný než hlína, ale není to tak zlý, jak jsem čekala. Zamyslela jsem se tak silně, že jsem před očima viděla vše, co mě napadalo. Chtěla bych vědět, jestli se to děje i někomu jinému než mně. Živě před očima vidím různé situace, které se mi kdy staly, a tělo jako by jelo na automat. *Má to tak ještě někdo?* Bohužel se nemám koho zeptat. Snad se to jednou dozvím. Úplně se mi vybavil pohled mého spolužáka Dana, když mě viděl běžet v tom blbém bílém tričku. Taková byla spokojenost v jeho očích, že mi teď při té vzpomínce vyhrkly slzy. Kdyby to tak fungovalo jako zhmotnění. Že bych si něco představila a ono se to přede mnou zhmotnilo. Hned bych ho hrdinsky kopla do rozkroku. Alespoň by byla jeho fyzická bolest taková, jakou jsem cítila v sobě při běhu na ten autobus. Každá

další a další křivda mě potom bolela míň a míň, až mám pocit, že jsem cit někde ztratila.

Už jsem doma. Myšlenky mě tak zaměstnaly, že jsem nevníkala cestu. Rychle jsem šla do koupelny a celá jsem se umyla. Díru v noze jsem si vyčistila, vydezinfikovala a zalepila náplastí. Nejspíš náplast krví proteče, ale nemám v plánu z toho něco dělat. Na šití je to malá dírka, sice hluboká, ale jizva mě opravdu trápit nebude. Lehla jsem si do postele a zahrabala se pod peřinu. Ufff, jsem doma. Kde je moje „dýchátko“?! Odkryju se zpod peřiny a nahmatám moji záchranu klidného dýchání. Myslím, že bude stačit, když si jen jednou fouknu. Knedlík už v krku necítím a celkově se mi dýchání cestou zlepšilo, ale i tak si pro jistotu dám dávku. Konečně jsem doma a v posteli. Úlevou si oddychnu a zadívám se do stropu.

I když pojem DOMA je až moc honosný název pro tento byt. Doma jsem byla naposledy, když mi bylo devět let a bydlela jsem v Turnově. Potom se totiž naši rozvedli a já skončila s matkou v mrňavém bytečku v prdeli světa jménem Hradiště, kde snad kromě nás žije asi 20 lidí. Je tu pár krásných rodinných domů s velkými zahradami, bazény a ovocnými stromy. My jsme ale v jediném nechutném, starobou zapáchajícím panelovém domě, kde kromě nás žije ještě jedna rodina, která má ale podstatně větší byt. Mám dojem, že je to 3+1 a mají dva balkony k tomu. Zbylé dva byty jsou prázdné a nikdo o ně nejeví zájem. Já a máma jsme ovšem neměly moc na výběr a z toho, co táta vyplatil mámě po rozvodu, jsme měly pouze na tenhle skvělý byt, který po rekonstrukci stál strašnej balík. Myslím, že je to nejlíp vymyšlené, jak to jen jde, ať nejsem nespravedlivá.

S ohledem na malý prostor to tu máme celkem útulné. Po maličké chodbě, kde věšák s bundami zabírá tři čtvrtiny prostoru a zbytek místa uzme botník, vcházíme do obývacího pokoje, kde jako první spatříme velkou šedou sedačku, která se dá na noc rozložit na manželskou postel. Tam spí mamka. Před gaučem je malý stolek, který se na noc posouvá k oknu a tím pádem se zahradí vchod do mého pokoje, který bohužel nemá dveře, které by se daly zavřít, ale jen mezeru mezi skříní a stěnou. Vlastně jsme z jedné velké místnosti pomocí nábytku udělaly dvě menší. Zdi jsme vymalovaly šedobíle a myslím, že to je o dost lepší než původní tmavě modrá. Byly jsme tu jak v kobce s množstvím světla v místnosti. V obýváku máme i televizi, co nám táta daroval, když jsme se nastěhovaly, a taky nám k tomu dal i malou knihovničku, kterou dala máma na záchod, protože se prý stylově do obýváku nehodila. Zato obrovský černobílý obraz s nějakou ženskou s křiklavě růžovou kabelkou, která je jediná vybarvená věc na plátně, se tam prý skvěle hodí. Tento umělecký omyl nám tedy zaplnil celou zeď vedle televize, kde jsem chtěla mít poličky na suvenýry z výletů. Kamkoliv totiž jedu, vždy si něco přivezu. Ale je tam obraz, takže vše mám v pokojíčku pod postelí. Z obýváku vedou dveře do kuchyně, kde máme malou kuchyňskou linku, mikrovlnku, troubu se sporákem a lednici. Víc nepotřebujeme. Rychlovarku nemáme, když potřebujeme, tak si uvaříme vodu na čaj v hrnci a kafe nepijeme. Můj pokoj a obývák jsme chytře oddělily velkou skříní, která je o metr kratší než vzdálenost dvou protilehlých zdí, takže vznikl metrový průchod. Poličky mám ze své strany, takže skříně využívám hlavně já. Mamka si tak mohla dát na druhou stranu

další fenomenální dílo umělce, kterému říkám univerzálně Kvído. Tentokrát se Kvído zaměřil na muže s podle mamky děsně sexy výrazem, modrou kšiltovkou a černým městem za zády. Není tak bijící do očí jako žena s kabelkou, ale stejně je to divný. Můj pokoj je malinký, ale opravdu útulný. Je to jediné místo, kde můžu být bez stresu. Postel mám přišoupnutou ke stěně, na kterou jsem připevnila pomocí hřebíků černou deku s Edwardem Cullenem ze Stmívání. Je to sice dětinský, ale za tohle se mi nikdo smát nemůže, protože sem nikdo nikdy nepřijde. Naproti posteli mám dvoukřídlé okno se žaluziemi a bílými záclonami. Pod oknem je topení a k němu mám přisunutý stůl se židlí. Je moc příjemný, když sedím u stolu a o topení si můžu zahřát nohy. Po stranách mám skříně, jedna, co odděluje pokoje, a druhá na „pár“ knížek, co vlastním. Jelikož je dostávám od všech příbuzných k jakékoliv příležitosti už od osmi let, mám jich kolem stovky. Všichni dostávali peníze, nebo je rodiče za vysvědčení vzali na zmrzlinový pohár, ale já vždy dostala knihu. Ještě pár let a budeme se muset odstěhovat do většího. Ne, tak by to nebylo. To se radši moje knihy prodají. To by snad matka neudělala, nebo jo?

Matka před dvanácti lety začala držet velmi zajímavou dietu. Jmenovalo se to nějak „**Bílý týden napořád**“. Ona tvrdí, že ji držela kvůli své váze, ale já myslím, že start byl čistě rasistický. Jinak si nedovedu představit, že by někdo věřil tomu, že když za den sní jeden kilogram bílého jogurtu, k tomu bude přikusovat pět bílých rohlíků a celý to spláchne litrem vína, samozřejmě, že bílého, že zhubne. Dieta začala celkem nevinně. Zpočátku jsem občas našla matku s lahví v ruce, slinou na krku a tupým výrazem před televizí. Občas

zapomněla jít na nákup, takže jsme všichni jedli bílý jogurt s rohlíkem, zapomínala nám s tátou prát, neuklízela a čím dál častěji zaspávala do práce. A to byl teprve začátek.

Táta si po pár měsících všiml, že matka stále není se svou postavou spokojená a vína konzumuje víc a víc. Naznačil jí, jestli se na to nechce vykašlat, že jí bude mít rád, i když bude mít pár kilo navíc. Zpětně si říkám, že táta byl fakt hrdina. Nechápu, jak s ní mohl žít už před dietou. Uklízela na prd a s velkým odporem, vařila bez chuti a nebyla s ní nikdy sranda. Doted' nechápe sarkasmus, bojí se jít sama do sklepa, miluje katalogy všech druhů a dokáže v nich listovat hodiny a bojím se, že tátu si vzala jen pro peníze, které mu ovšem ulítly jak holubi, když mu zkrachovala firma. Myslím, že za to se taky zapříčinila matky sobeckost, ale ještě jsem nebyla na světě, tak nevím.

Matku ovšem otcovy dobré úmysly vůbec nezajímal. Jediné, co slyšela, bylo: „Máš pár kilo navíc.“ A tak udělala zásadní krok. Ze svého jídelníčku vyškrtla jogurt i rohlíky a dala se na profesionální dráhu alkoholika. Do práce už nechodila vůbec a všude po bytě jsem nacházela „schované“ lahve s vodkou. No, schované... Skoro to vypadalo, jako by používala vodu při pečení, vaření i praní. Bohužel, žádnou z těch činností nedělala, jen chlastala. Láhev jsem našla mezi pekáči na pečení kuřete, v pračce mezi špinavým prádlem, ovšem až po několikátém vyprání, takže fľaška poškodila pračku. Také jsem ji našla v mikrovlnce hned po zapnutí, jelikož to vypadalo, jak když ve vlnce zrovna probíhá apokalypsa. Hliníkové víčko se nejspíš nemá dávat do mikrovlnky, a tak matka zničila dva důležité spotřebiče v jednom týdnu.

Časté zaspávání do práce zařídilo nakonec pro mámu vyhazov. Táta nás živil sám až do mých osmi let, což znamená asi tři roky od začátku diety. Moc jsme toho neměli. Dost dlouho jsme prali v ruce a jídlo ohřívali pouze na plotně. Tím pádem jsem se naučila všechny druhy polévek. S tátou jsme drželi celou domácnost. Táta mě má opravdu moc rád a spoustu mě toho naučil. Jezdil se mnou na kole, bral mě na výlety po lesích, učil mě rybařit na pytačku, prostě vše, co bylo levné nebo úplně zadarmo. Alespoň mě to naučilo skromnosti. Jako jediný mi říkal Any. Každopádně nastal čas, kdy to tátu přestalo bavit, a požádal o rozvod. Myslím si, že mámu měl fakt rád a byl zklamaný z toho, jak to dopadlo. Jenže máma už nebyla jako manželka úplně vyhovující. Jen spala, anebo pila a u toho ještě tvrdila, že to dělá pro to, aby byla krásná. Sorry, mami, ale tímhle nikoho neoblíbneš. Jestli si opravdu myslíš, že alkoholička se rtěnkou všude, jen ne na puse, slepenými vlasy v jeden velký chuchvalec a dechem tak vydestilovaným, že od tebe do vzdálenosti dvou metrů nikdo nesmí alespoň hodinu řídit, je opravdu lepší než plnoštíhlá bruneta s dobře placenou prací, tak se opravdu těším na dalších pár let s tímto přístupem.

Mě se moc neptali, s kým chci nebo nechci být. Máma předváděla hysterický scény, které skončily tím, že pokud s ní nezůstanu, tak život pro ni ztrácí smysl, a tak jsem s ní po dlouhém naléhání zůstala. Sociálka se o nic moc nezajímala, takže stačilo jen projevit zájem, u kterého rodiče chci bydlet. Asi to tak mělo být. Táta má od té doby vše, co chtěl. Našel si slušnou ženu a má krásný domeček. Za co jsem tedy ráda, že nemá další děti. Jsem pořád jeho jedinej potomek a je

jenom můj. Vídáme se sice málo, ale vždycky je to skvělé. U něj a Helči se mám jako na dovolené.

S mámou jsme se přestěhovaly do našeho pidibytu hned po rozvodu, který se táhl několik měsíců. Tady v Hradišti jsem se naučila vše okolo domácnosti. Není jednoduchý se v devíti letech starat o matku a celý byt. Naštěstí našla práci, kterou může dělat z domova. Ráno je při smyslech, ale její efektivita rychle klesá. Kolem jedný si potřebuje dát chrupíka tak na dvě hodiny a pak je zase schopná pracovat tak do sedmé, poté následuje záplava mozku vodkou. Kvůli tomuto návyku je nereálné udržet standardní pracovní dobu. A tak začala pracovat pro Alici. Alice je postarší dáma, která velice slušně platí pouze za společnost, drobné úpravy zahrady, nějaký ten nákup, ale hlavně sbírá starožitnosti, takže matky úkol je na internetu hledat největší novinky a informovat o nich paní Alici, která později zváží, zda cennost zakoupit, či nikoliv. Víkendy ji matka bere na dopolední procházky a pak ji vezme domů na oběd. Což je ideální přesně pro její harmonogram. V kapse má matka vždy placatku s vodkou, aby stále udržovala hladinku. Díky vodce si ovšem Alice s mámou velmi krásně popovídá. Máma je utlumená a prakticky jenom poslouchá, a to je přesně to, co Alice potřebuje. Alice zaměstnává mámu už sedm let a doufám, že ještě dlouho bude. Za to prd, co dělá, jí totiž platí víc než královsky, takže když domů vše nakoupím a mámě oddělím peníze na její potřeby alkoholu, zbude mi ještě dost na mé radosti. Jelikož jsem skromná, dělají mi radost maličkosti. Kasu doma držím já. Dokonce i máma usoudila, že je to dobrý nápad. Její kapacita už je

zaplněna starožitnostmi a na placení účtů se už místo nenajde. Hlavně ohlídám mámu a její příjem alkoholu.

Někdy si po těžkém dni ve škole taky trochu cvaknu. Často mívám těžké chvíle. Celý můj den ve škole se točí kolem nadávek, úprku na toalety a schovávání se v šatnách. Doma mám o zábavu postaráno a nemám žádné kamarády. Můj největší problém totiž začal hned po narození. Ještěže jsem dostala do vínku smysl pro humor, jinak bych se už z té hrozný situace musela zhroutit. Rodiče se totiž rozhodli, že mi dají jméno polského původu, odkud pochází otcova rodina. Nemohli vybrat nic lepšího než Analia?! Myslíte si, že to není pravda? Že je to překlik? Omyl, není! Je to přesně tak, jak čtete, Analia. Což, jak je známo, není úplně vhodné jméno. Asi jsem byla opravdu nechtěná, jinak to nechápu. Tohle jméno v České republice zaručí šikanu až do smrti. V jakémkoliv věku je toto jméno nevhodné. Každý den sním o tom, že se probudím a budu se jmenovat třeba Anna, Eva, Věra, nebo jakkoliv normálně, ale NE! Vždy se probudím a jsem Analie, přesněji Análie. Pak jdu do školy a tam díky svému jménu zažívám opravdu nepěkné chvíle. Na prvním stupni základní školy jsem byla spolužáky oslovovaná zadek, na druhém stupni prdel a na střední, jelikož jsou všichni děsně sofistikovaní, mi říkají Anus. Já vím, nezní to tak strašně, bohužel je to řitní otvor latinsky a všichni si plně význam slova uvědomují. Není dne, kdy bych nechtěla, aby mi bylo osmnáct a mohla jsem se přejmenovat. Už to mám i vymyšlené. Budu Anna Nováková. Je to jednoduché, prosté a rozhodně to nebude přitahovat pozornost jako Analia. Je to děsné a ponižující jméno! Nenávídím ho! Příjmení tomu ovšem taky nedodá.

Abych se tedy přiznala, mé celé jméno je Analia Bolešková. Už chápete, proč je můj život naprostá tragédie i bez neschopné matky? Jsem pořád jenom já, samotná. Na nikoho se nemůžu obrátit, spolehnout a ani s nikým popovídat. Do patnácti let jsem se pokoušela najít si kamarády. Občas se mi to i povedlo, jenže to skončilo dřív, než vůbec kamarádství začalo. Nakonec tlak většiny způsobil, že mě všichni opustili. Vždy nastala situace, že se šikana spolužáků opřela i o mého „kamaráda“ a ten usoudil, že je lepší, když se ode mě bude držet dál, než snášet urážky se mnou. Asi budu vždy sama...

Nebud' taková pesimistka. Už jen pár měsíců a bude z tebe Anna jako fík. Pak tě všechny starosti opustí. Najdeš si kamarády, nový byt a budeš osvobozena od koule na noze, která tě provází už sedmnáct let! Všechno bude dobrý, uvidíš...

Díky, Emile.

2.

Abychom to shrnuli. Je mi sedmnáct a můj život je peklo. Vím, že většina „dětí“ v tomto věku má pocit, že je jejich život tragédie, taky věřím, že spousta ho nemá úplně růžový, ale každý musí uznat, že to, co mám já, by nechtěl nikdo. Tady je spravedlnost na bodě nula. Ať uděláte cokoliv, vždy je to špatně. U rodičů podporu nenajdu, jeden je pryč fyzicky a druhý je pryč duševně. V tomto významu by se možná i hodilo slovo mentálně. Nezní to hezky, ale co se dá dělat. Nejspíš je zřejmé, že s matkou nemám nejlepší vztah.

Zbývá mi zhruba půl roku na to, abych naplánovala, co budu dělat dál. Chci svůj život překopat a začít úplně od začátku. Prostě se znovu narodit. Někde jinde, s jiným jménem a teoreticky s jinou osobností. Moje emoce jsou pod bodem mrazu a nejsem si jistá, jestli to dokážu změnit. Neumím komunikovat, spřátelit se, svěřit se ani někoho milovat. Tátu mám ráda, vlastně i matku (nějakým zvláštním způsobem), ale u obou z nich je to hodně povrchní vztah. Většinu svého života se držím stranou od lidí a asi mi to tak vyhovuje. Je to pro mě přijatelnější než riskovat další zklamání. Bojím se, že skončím jako matka. Už teď mám tendence řešit psychickou nerovnováhu alkoholem. Vídám spolužáky, jak si v pátek večer seženou láhve vodky a rumu a jdou k někomu domů na pařbu, ale to není to samé. Jejich popíjení je nejspíš adekvátní k cestě do dospělosti, ale to, že se po škole zavřu v koupelně a nasávám, dokud mi nepřestanou téct slzy, mi přijde dost přes hranu normálního chování sedmnáctileté holky.

Chtěla bych jít někdy s vrstevníky na nějakou párty. Podle mě to funguje tak, že se všichni lehce opijí, aby odhodili zábrany, a pak se všichni sblíží. Určitě se tam taky mezi sebou líbají a osahávají, což je pro mě děsivá představa, mít někoho tak blízko u sebe, ale chtěla bych mít možnost to zkusit, nebo to alespoň vidět. Nikdy jsem nikoho nepolíbila a nikdy o mě nikdo neprojevil zájem. Do nedávna mi nepřišlo, že bych to potřebovala, ale čím jsem starší, tím víc lidí v mém okolí je v páru. Líbají se na chodbách školy a já odvracím zrak, protože mi to přijde nevhodné, ale nejspíš je to tím, že nechci, aby bylo vidět, že jim závidím. Chtěla bych mít někoho u sebe. Tvrdím, že mi vyhovuje být sama, ale je to spíš maska, za kterou se schovávám. Myslím, že nikdo nechce být doopravdy sám. Je to dost depresivní stav, být pořád sám. Chtěla bych s někým být, chtěla bych, aby někdo chtěl vědět, co dělám, na co myslím, co mám ráda, nebo jen abych se nějakému klukovi líbila. Ale nemůžu se nikomu líbit. Jsem zbytečně vysoká, nemám žádný zadek, prsa pořád nevyrostla a černý vlasy pod ramena skvěle odpovídají mému nevýraznému stylu. Stříhám se sama, tak, jak to vyjde, takže nemám ani tušení, jak to vypadá zezadu. Jediné, co se mi na mně líbí, jsou oči. Jsou světlé, zeleno-modré. Líbí se mi kombinace černých vlasů a světlých očí.

Ráda se oblékám do méně upozorňujících barev, aby si mě co nejméně lidí všimlo. Nejčastěji nosím šedá trička a k tomu černé džíny. Spolužačky mají každý den na sobě jiný model. Jednou je to minisukně se zdobeným tílkem, které má výstřih až skoro k pupíku, pak jsou to modré šaty ke kolenům s botami na vysokém podpatku, nebo cokoliv, co upoutává pozornost opačného pohlaví. Nad

některými modely kluci ze třídy vyloženě slintají. Všímám si, jak jsou přilnavé šaty krásné, a chtěla bych je taky někdy zkusit.

Všechno se změní, až začneš odznova...

Celou svou třídu mám dokonale probádanou, ale já vím, že oni ani netuší, co jsem já zač. Pořád si ze mě dělají srandu a mě to ubíjí. Myslela jsem si, že na střední škole jsou lidi už dospělejší, ale není tomu tak. Snažím se být stranou a mít dobré výsledky, abych nemusela podstupovat ponižující opravné zkoušení u tabule. Není to příjemné ani spolužákům, a to se jim nikdo u toho nesměje. Jenom jednou se učitelka na ekonomiku rozhodovala, jestli mi dá na vysvědčení dvojku nebo trojku, a i když jsem jí říkala, že trojka mi stačí, donutila mě stoupnout si před celou třídu a vysvětlovat pojem cenové triky. Klepala se mi kolena, potily se mi dlaně a knedlík v krku způsobil, že bylo slyšet každé třetí písmeno. Můj výstup nebyl vůbec dobrý. Vykoktala jsem: „C... na j... v... st... ve... a tak, aaaby vyp... dala výhodně... í.“ I když jsem to uměla, nebyla jsem schopna ze sebe dostat srozumitelnou větu. Odezva od třídních výtržníků byla velmi sprostá a velmi rychlá. Moje zkoušení skončilo pláčem a stejně jsem dostala trojku. Kde je pak ta spravedlnost? Podpora od učitelky žádná a reputace ve třídě snad nikdy nebyla hlouběji.

„Kde jsi? Není umytý nádobí!“ ozvalo se z kuchyně. Máma.

To snad ne, je neděle a teď nechci mýt nádobí! Musím se psychicky připravit na zítřejší vstup do celého týdne ve škole. Navíc nemůžu za to, že je zrovna střízlivá a všimla si, že jsem zapomněla umýt misku od polévky a talířek od sušenek.

„Teď nemůžu. Udělám to pak,“ odpovím jí, na mě až moc mile.

„Ne! Uděláš to teď!“ křičí na mě, jako bych byla alespoň sto metrů daleko, zatímco jsem ve vedlejší místnosti.

Nechci se s ní hádat. Neochotně se zvednu a jdu do kuchyně. Stejně to mohla umýt sama. Mám to umyté asi za deset vteřin. Matka si sedla na stoličku a celých deset vteřin mě pozorovala, jako kdybych to mohla zkazit. To chce zrovna teď dohnat mou výchovu?

„Co máš dneska v plánu?“ zeptala se, když jsem uklízela osušené nádobí do skříně.

„Nic...“ moje standardní odpověď, bohužel pravdivá. Odcházím do pokoje. Je čtvrt na pět odpoledne a přemýšlet nad tím, co mě zítra čeká, mě unavuje. Zalezu si do postele a budu si číst. Mám hodně knih a asi půlku nemám přečtenou, tak dneska zapracuju na dočtení další knihy.

Začetla jsem se do historického příběhu Poslední naděje. Tyhle knihy mám ráda. Většinou se mezi vojákem a chudičkou služebnou vyvine velká láska, kterou přetrhávají nečekané události. Třeba mě čtení těchto knih přiměje něco cítit. I k jejich hlubokému citu jsem velmi chladná.

3.

„I remembered black skies The lightning all around me
I remembered each flash As time began to blur...“

Nenechám Chestra dozpívat a vypínám budík. Mám zalepené oči a opravdu se mi nechce z postele. Ještě pět minut, prosíím... Převalím se na druhý bok a zkouším znovu usnout. Do hlavy mi vnikly myšlenky na to, jaký asi bude den ve škole. Před očima mi přebíhají všichni ze třídy. Nechci o nich přemýšlet. Chci spát! Pevně sevru oči, abych vidiny zaplašila, ale nejde to. Asi opravdu musím vylézt z postele. „Brrr.“ Vytáhnu jednu nohu zpod pokrývky a zadrkotají mi zuby. Přehodím si peřinu přes ramena a šourám se do kuchyně.

No jasně, matka nechala otevřené okno přes noc. Zavřu okno a hledám něco k snídani. Byla jsem nakoupit předevčírem, ale obsah ledničky tomu neodpovídá. Našla jsem alespoň jogurtový nápoj a na lince dost oschlý rohlík. Když do sebe rvu třetí sousto rohlíku, snažím se ho zapít jogurtem, protože to prostě nejde spolknout. Po velkém boji se snídání, jdu do koupelny. Koukám na sebe do zrcadla a rozhoduji se, jestli je dnes ten den, kdy změním vzhled. Po pár minutách zírání usoudím, že dnes to ten den nebude. Rozčešu si vlasy, vyčistím zuby a lehce si nabarvím dolní víčko tužkou na oči. Nejspíš to není ani vidět, ale je to nejvíc, na co se s líčením zmůžu. Dojdu do pokoje a hledám v policích něco na sebe. Sakra! Nedala jsem přes víkend vyprat. Nemám co na sebe! Jdu to zkusit k mámě. Otevřu její šuplíček s pár kusy oblečení a heleme se. Něco by tu bylo. Najdu černé tílko, které mi je trochu větší, ale alespoň ještě drží tvar a černou

sukni pod kolena, zapínající vepředu na knoflík. Nevím, v čem půjde ona, protože už tu zbyla jen blůza s dost otřesným modro-růžovým vzorem a taky děsně nepříjemným materiálem a béžové tepláky, které by se snad nehodily ani na doma, a to poznám i já, i když nejsem žádný odborník na módu.

Přes poslední kusy spodního prádla, přetáhnu tílko a sukni a jdu se about. Ponožky jsem už nenašla, ale vezmu si kecky, do kterých to nevadí. Hodím přes sebe starší šedý podzimní kabát a je mi konečně tepleji. Otevřu školní batoh a hledám peněženku. Rozepnu zip a najdu posledních padesát devět korun. To mi nestačí ani na cestu tam. Rychle jdu přes obývací k sobě do pokoje a otevírám zásuvku, kde by měly být peníze od paní Alice. Najdu je hned, vezmu si jednu Boženu Němcovou, zavru zásuvku a zkontroluji, jestli máma pořád spí. Nakouknu do obývací/ložnice a naštěstí je pořád v limbu. Nechci, aby věděla, kde peníze schovávám, určitě by je hned utratila. Přejdu rychle přes byt, vezmu klíče z věšáčku a utíkám na zastávku. Autobus by měl jet za patnáct minut.

Když přijdu na zastávku, je ještě tma. Zbývá pět minut do příjezdu autobusu. Většinou jezdím sama. Jestli v této malé vesnici žije někdo mého věku, určitě dobrovolně nedojíždí sedmdesát kilometrů do školy, aby musel vstávat v půl páté a byl na půl devátou ve třídě. Naštěstí naše škola začíná výuku déle než většina středních.

Občas se mnou jede starší paní Sedlická, která jezdí jen do Mléčice, kde uklízí dům nějaké nóbl rodině. Tam já jen přestupuji na další autobus, kterým jedu ještě další hodinu. Dnes jsem na zastávce sama. Po chvíli přijede autobus, přesně v pět čtyřicet. Nastoupím, usměji se

na řidiče, ale ten jako by mě neviděl, zírá skrz mě a podá mi lístek poté, co mu zaplatím cestu. Můj výraz posmutní a pokračuji dál do autobusu. Sednu si úplně dozadu a nasadím sluchátka. Rozhlídnu se po sedačkách a zjišťuji, že jsem jediný pasažér. Zavřu oči a snažím se dospat.

„Slečno, tady vystupujete, že?“

Otevřu oči a s hrůzou zjišťuji, že mám poslintaný rukáv. Rychle si otřu pusu a zvednu oči k osobě, co mě právě zachránila před zaspáním mé zastávky. Je to mladší muž, kolem třiceti. Netuším, jak věděl, že tady vystupuji, nikdy jsem ho neviděla.

„Děkuju,“ řeknu a v rychlosti popadám batoh.

Muž se jenom pousměje nad mým dost zběsilým jednáním a sedne si zpátky na svoje sedadlo, hned za mnou. Řidič na mě významným pohledem kouká. Takovým tím stylem, *už kurňa vypadni, musím jet*. Vezmu si věci a vybíhám z autobusu. Další autobus mi jede v sedm patnáct, takže mi zbývá deset minut. Naštěstí nemusím na jinou zastávku přecházet a jede mi to z té, na které jsem vystoupila. Sednu si na lavičku pod střechou zastávky a čekám. Po pěti minutách si chci pustit písničky do sluchátek, ale nemůžu najít mobil. Prohledávám kapsy v kabátu i v batohu, ale nikde nic. *No jasně! Je v tom buse!* Jak jsem usnula, musel mi zapadnout pod sedadlo. To je snad zlej sen. Jak ho mám asi najít? *Co si od někoho zavolat na linku z autobusového lístku?* Hm... Skvělejší nápad, Emile, ale od koho? Na zastávce opět nikdo není a ve třídě nemám komu říct... Cítím strašnou beznaděj. *Tak to aspoň zkus, třeba tě někdo překvapí.*

Celou cestu v autobuse jsem přemýšlela, jak to vymyslím. Nervy jsem měla našponovaný jen z představy říct si někomu o pomoc. Úspěšně jsem se jim už přes rok vyhýbala a teď budu chtít půjčit mobil a plýtvat jejich kredit. Budou nadšením bez sebe. Myšlenky mě doprovázely i po výstupu z autobusu. Pousměju se nad naivní variantou, že by mi někdo dobrovolně pomohl, kterou mi šeptá v mysli Emil, a vcházím do třídy. Většinou zalezu rovnou do lavice a čekám, než začne hodina. Teď si hodím na židli jen batoh a začnu se rozhlížet po místnosti. No, nechce se mi nikoho oslovovat. Hned se mi vybaví všechny scénáře ponižování, co jsem si od nich vyslechla. Všichni, a tím myslím opravdu každý z mých spolužáků, mi někdy ublížil. Můžu říct s oddechem, že jenom slovně, ale možná bych v některých případech brala radši hlavu v záchodové míse jako na základce. Rvali mi ji tam se slovy: „*Tohle je tvoje místo. Koukej, jak to tady vypadá! Přiblíž se blíž tvému já!*“ Nenáviděla jsem to. Brečela jsem, prosila je, ať toho nechají, ale byla jsem až moc snadný terč. Slaboučká a hubeňoučká, takže jsem se bránit moc nemohla a důvod ponižování jsem nosila na každém sešitu krasopisně nadepsaný. V této třídě mě sice fyzicky nemučili, ale jejich slova mě někdy zasáhla tak hluboko, že jsem si některé scény představovala pořád a pořád dokola i několik týdnů. Při představě nabídky pomoci od nich mi překvapivě vyletí koutky směrem nahoru. Je to tak bizarní, až je to k smíchu. Nemůžu se dokopat ani k tomu rozhodnout se, ke komu jít. Je tu partička nanynek, které mají nejspíš představu, že pokud si denně nenapatlají kilo make-upu na obličej a jejich prsa budou až moc zakrytá, nemůžou vstoupit do budovy. Potom jsou tu čtyři kluci v kolonce

frajírci. Pár docela i normálních holek, které by mi nevadily, pokud bych je neviděla, jak s hysterickým smíchem a nemoci popadnout dech přihlížely k jedné z mých nejhorších chvilí na této škole.

„Co je, Anus?! Vypadáš nějak vyděšeně...“ s posměškem si mě dobírá jeden z kolonky frajírci.

Okamžitě mě vytrhne z přemýšlení, a abych se vyhnula další narážce, zapluji do lavice. Upírám oči na tabuli a snažím se ignorovat pošklebky, šuškání a smích na moje konto.

Začala hodina a vstupuje starší dáma, co nás učí marketing. Za mnou ještě doznívají ponižující výkřiky na mé jméno a ona je jedním gestem umlčí. *Ufff, už bylo na čase.* Otevřu si sešit a čekám, co dnes budeme probírat. Z první lavice jsem učitelům hned na ráně, ale radši jim, než těm debilům za mnou. Paní Tomková začala hodinu. Snažím se si zapsat vše, co vykládá a tím nevnímat nic okolo. Nechci myslet na ztracený mobil, ani na útržky rozhovorů, které mají za cíl mě rozbrečet. Hodina probíhá klidně a zajímavě, takže mi nedělá problém zapomenout na aktuální problémy. Další hodina probíhá dost podobně.

Zvoní na velkou přestávku, tak si zabalím věci. Nemůžu je nechávat ve třídě, vždy mi spolužáci zničili sešit, nebo schovali rovnou celý batoh. Nepotřebuji další poznámku do žákajdy, že nejsem připravená na hodinu. Vyjdu ze školy na plac. Je to betonový čtverec před školou, kam se můžeme jít nadýchat čerstvého vzduchu mezi hodinami. Okolo placu jsou lavičky, jednu si vyhlídnu a sednu si na ni. Vyndám si zapomenutou tyčinku margot a ukusuju ji. Koukám kolem sebe a přemýšlím, koho poprosím o zavolání. Nikoho

vhodného nevidím. Chci někoho tichého, nevýrazného jako jsem já, ideálně, aby mě neznal. Pak se mi pohled zastaví u kluka opřeného o roh budovy. Je celý v černém, vysoký, hubený a nepřítomně kouká na své boty, vlasy má tmavé a na očích brýle. *Co tenhle? To by asi šlo, ne? Dělej, zvedni zadek a jdi za ním. Dělej, hejbej se!*

Jo, dobře, už jdu! Dožvákám poslední kus tyčinky, obal hodím do batohu a jdu směrem ke klukovi na protější stranu placu. Přijde mi to jako věčnost, než se k němu dostanu. Potí se mi ruce a vyschlo mi v puse. *To není dobrý! Dej se do klidu. Jen tam přijdeš, pozdravíš a zeptáš se ho, jestli by sis nemohla od něj zavolat. Jednoduchý a jasný!* Dobře, jdu na to. Jsem jen pár kroků od něj, ale ještě si mě nevšiml. Ty vole, já to nedokážu! Zarazím se. S nikým jsem nenavazovala kontakt tak dlouho, že ani nevím, jak se to dělá, aby to nebylo trapný. *Dojdi tam a pozdrav!* Peru se sama se sebou, ale nakonec udělám další čtyři kroky a kluk si mě všimne. Zírá na mě s ostýchavým pohledem a čeká, co bude.

„Ahoj.“ To je jako celý? Musíš říct, co chceš, když jdeš za ním.

Kluk chvíli čeká, jestli ještě něco neřeknu, ale nakonec řekne:

„Čau, potřebuješ něco?“ zní to dost neochotně a překvapeně, ale odhodlám se a pokračuji.

„No-o,“ zadržnu se. „Potřebovala bych půjčit mobil, abych mohla zavolat do autobusu, kde jsem vytratila svůj telefon. Mohl bys?“ natáhnu k němu dlaň. Uff, je to venku. Teď už mě v nejhorším čeká jen odmítnutí. To nějak zvládnou.

„Jo, klidně. Teda pokud mi ho nemáš v plánu ukrást,“ řekne a upře pohled do mých očí. Jeho výraz vypadá vážně a mě jeho obvinění

docela urazilo, tak sklopím oči k zemi. Když oči asi po deseti vteřinách zvednu, vypadá mile a pobaveně. Nejspíš nečekal, že to vezmu vážně.

„Dělám si srandu. Tady máš,“ podá mi svůj Huawei.

„Díky. Fakt moc!“ odpovím a vytáhnu z kapsy lístek z autobusu. Vytočím číslo a po chvíli se ozve mladší žena. Vysvětlím jí, co se mi přihodilo a ona mi ochotně poradí, co mám dělat. Mluvím s ní asi pět minut, pak se rozloučíme a ona zavěsí.

„Tak jak to dopadlo?“ zeptá se a mě překvapí, že se zajímá.

„Jo, dobře. Našli ho a mám se stavit na depu,“ řeknu nejvíc zkrácenou verzi, co dává smysl.

„Díky moc za pomoc,“ poděkuji mu a vrátím mobil. Otáčím se k odchodu.

„Nemáš zač. Nechceš,“ zarazí se a počká, až se na něj otočím, „mi říct, kdo jsi? Ještě jsem tě tady neviděl. Jsi tu nová?“

Téééda, že by? No jasně! Neříkej mu jméno a budeš mít kámoše! Super, ale povrchního kámoše nepotřebuji. Pro co se mám rozhodnout? Riskovat další výsměch, nebo to bude ten, který mě pozná a bude se se mnou kamarádit i přes špatně rozdané karty do života. Nevím, ale už musím něco říct, čeká na odpověď. Rozhodnu se správně.

„Já jsem Any, nová tu nejsem, ale oblíbená taky ne,“ řeknu a doufám, že v tom nebude rejpat.

„Proč nejsi oblíbená? Vypadáš v pohodě,“ řekne a z jeho obličej vidím opravdový zájem. Už jsem zapomněla, jak ten výraz vypadá.

Prostě mu to řeknu. Radši teď než potom. *Nechce se ti, vid'?* Jasně, že se mi nechce, Emile! Měla bych využít toho, že mě nezná, ale já nerada lžu.

Tak to máš teda blbý!

Fakt dík za podporu!

„Mám hrozný jméno,“ řeknu.

„Nemůže to být tak zlý. U mého jména mi všichni říkají, že je to jméno pro teplouše. Nevím, kde na to přišli, ale stačí to ignorovat.“ Kéž bych to dokázala brát tak v pohodě. Počkat, neřekl, jak se jmenuje, tak třeba má horší jméno než já. Třeba je to Honimír a má těžší život než já. Vysvitne ve mně naděje.

„Jak se teda jmenuješ?“ zeptá se, když dlouho mlčím.

Zhluboka se nadechnu a pak zase vydechnu. Myslím, že je očividné, že o tom nechci mluvit.

„Mně to můžeš říct, přísahám, že se ti nebudu smát.“ Hm, slibotechna! *Těch už bylo.*

Já si myslím, že bych mu to měla říct a rovnou počítat s výsměchem, Emil mi v hlavě tvrdí opak. Zatloukej, řekni, že jsi Olívie a říkají ti Olivo a tebe to děsně štve! Je to sice trapná výmluva, ale alespoň nepřiznáš barvu a budeš mít kámoše! Zvaž to! I když se fakt snaží, řeknu mu to. Je to sice po dlouhý době člověk, dokonce opačného pohlaví, co projevil zájem o mou přítomnost a je škoda to zahodit, ale já mu to musím říct. Prostě musím. Nevím proč, ale nejde mi to zatajit. Ať mě má rád se vším, nebo vůbec.

„Hm, dobře,“ zarazím se a zírám na něj. Vypadá mile a zvědavě. Jemně se usmívá a vidím, jak má nádherné modré oči. Zbožňuji modré oči.

„Moje jméno je Análie Bolešková.“ Jen co to dořeknu, cítím, jak mi rudnou tváře. Už dlouho jsem nahlas neřekla celé jméno. Sklopím oči a čekám, co přijde.

„Tak to je pěkně blbý jméno,“ zhodnotí a čekám, že přijde smích. Čekám a čekám a nic. *Co je? Už by to mělo začít.*

„Ale ty přece nemůžeš za to, jak tě rodiče pojmenovali. Chápu, že pubertální hovada z toho mají srandu, ale mně je jedno, jak se kdo jmenuje. Mě zajímá, jaký člověk je.“ *Jakože zázrak? Nezdá se ti to?* Jenom zírám. Nejspíš můj výraz je natolik překvapený, že se nakonec opravdu rozesměje, ale já vím, že se nesměje mně. Jeho smích je nakažlivý a začnu se smát taky. *Ty jo! Nepřijde ti to skvělý?! Dlouho ses takhle nesmála. Boží!*

„Dobře, tak abych to dokončil,“ řekne a podá mi ruku. „Ahoj, já jsem Robin.“ Potřesu mu rukou a zůstává mi na tváři zářivý úsměv. Proč se mu smáli, když není Honimír? *Asi Robertek, nebo co?*

Doma nacházím matku v nehorázném outfitu, který tu jako jediný zbyl, jak sedí v kuchyni a před sebou má načatou láhev vodky. Ani blůza a tepláky ji nedonutily vyprat, tak jdu hned do koupelny a dám do pračky tmavou várku. Než dopere program, pokračuji ve čtení Poslední naděje, která mi najednou přijde jiná. Že by dnešní rozhovor s někým jiným, dokonce s krásným klukem, přeměnil mé vědomí? Nebudu nad tím moc bádát, ještě bych něco stupidního vymyslela.

Pračka doprala, půjdu prádlo pověsit ven na šňůru. Doufám, že nezačne pršet. Nandám tmavé prádlo do kýblu a světlé dám do pračky na čtyřicet. Když věším prádlo, přijde sousedka. Je to taková nerudná ženská, co si pořád na něco stěžuje. Zatímco věším prádlo pomocí kolíčků na šňůru, dozvím se, jak támhle Maruna dluží, kam se podívá a v krámě jí napočítali o dva rohlíky navíc, tak si šla stěžovat a oni jí dali jako omluvu dalších pět rohlíků zdarma. Proč si se mnou chtějí povídat jen starý našťvaný ženský?

Už mám obě várky pověšené a čekám, než mi uschnou. Zatím doma uklidím a uvařím zeleninovou polévku. Je taková univerzální. Nechutná nic moc, ale když mám hlad, tak zasytí. Po utření prachu, vysávání, vytření podlahy, umytí nádobí a přečtení dvou kapitol rozečtené knihy se jdu podívat na prádlo. Už je suché. Akorát se začíná stmívat. Dnes mám štěstí. Vezmu prádlo domů a skoro hodinu ho skládám. Rozklidím ho a už je půl desáté. Dám si vanu a jdu na úkoly, co jsem dostala ve škole na zítra. Než to všechno dodělám, je půlnoc a konečně jdu spát.

4.

Po seznámení s Robinem se všechno změnilo. Ráno jsem šla umordovaná z nedostatku spánku, jídla a odpočinku do školy a on postával před hlavním vchodem. Ani jsem si ho nevšimla a chtěla jsem jít do třídy. On mě chytil za rameno a začal se se mnou bavit. Povídali jsme si až k mé třídě, kde jsem zjistila, že mi první dvě hodiny kvůli absenci učitelky odpadly. Nejspíš mi to včera říkali, jen jsem na to zapomněla. Domluvili jsme se tedy, že zajdem spolu na snídani a kafe. Seděli jsme v malé cukrárně kousek od školy a povídali si o blbostech. Uvažovali jsme nad tím, jestli má školník nějakou známost, anebo jestli je Robinova třídní těhotná, nebo jen s nadváhou. Nejspíš je těhotná a je jí ráno zle, protože dnes nepřišla na první hodinu, což psal Robinovi spolužák, a nebylo to prvně. Tohle žvanění o ničem mi připadalo tak normální, až to bylo výjimečné. Robin je ke mně tak milý, až tomu nechci věřit.

Týden utekl jako voda. Najednou se do školy těším. S Robinem se každé ráno sejdem před školou, každou volnou chvíli jsme spolu a rozebíráme všechna různá témata. Rob je z křesťanské rodiny, kde to berou dost vážně, jak jsem pochopila. Jeho máma zažila nějaký nevysvětlitelný zážitek, který prý dokazuje existenci Boha, a na základě toho všechny přesvědčila dělat vše podle nařízení evangelické církve. Vlastně proti tomu nic nemám, jen je to pro mě nezvyklé.

Nikoho takového neznám. Její zážitek jsem neslyšela, ale doufám, že se ho jednou dozvím. Nikoho z jeho rodiny jsem ještě neviděla, ale co říkal Rob, jsou všichni úžasní. Otec prý vlastní malé bistro uprostřed Berouna a Robinova starší sestra tam vypomáhá při vejšce. Musí jim to dost vynášet, protože mají třípatrový dům se zahradou a bazénem. Ptala jsem se a prý to dědictví není. Je skvělé, že někdo má takové štěstí a má celistvou a milou rodinu. Musím se přiznat, že už teď mu závidím, a to ho znám pouze týden, ale i na tak malé množství informací vím, že bych dala cokoliv, abych mohla žít jako on.

Od našeho prvního setkání jsem na sobě dost zapracovala. Snažím se naučit komunikovat s někým jiným než s Emilem. Je to dost jiný. Takovou dobu jsem byla sama, že mi přijde zvláštní být v jiném počtu než jedna. Nejdelší dobu trvalo překonat samu sebe, abych dokázala uvěřit tomu, že mi nechce v každé další větě ublížit. Když zmínil cokoliv alespoň trochu lichotivého, počítala jsem, že to v další větě vezme hned zpátky a už jsem se obrňovala na protiútok. Několikrát jsem na něj bezdůvodně slovně zaútočila a on chudák nevěděl, co se děje.

Muselo ho to stát dost nervů a trpělivosti, ale asi to dělá ten Bůh. Je pořád tak milý a hodný. Prostě věří, že vše dobré bude odměněno a vše zlé potrestáno. *No nebylo by to boží?*

Nenutí mě mluvit o mé rodině, protože když to jednou zkusil, stejně jsem pořádně nic neřekla. Vlastně neví vůbec nic až na to, že je

nenávidím za to, jak mě pojmenovali. Sice se mě snažil přesvědčit, že to takhle brát nemůžu a že bych tohle o rodičích říkat neměla, ale po dalších příbězích o tom, co jsem kvůli tomu jménu prožívala, které jsem mu vyprávěla, usoudil, že jsem to kvůli tomu opravdu neměla jednoduchý a že to tedy zkusí pochopit.

Stejně jsem radši, když mluví on. Má tolik krásných zážitků, že přímo hltám všechno, co řekne. Má pořád co říkat. Můj monolog skončí hned po druhé větě, zatímco on mě dokáže poutavě vést příběhem jejich rodinné dovolené celé hodiny. Vypráví každý detail tak, že si to mohu představovat před očima, jako jsem si vždy představovala jen zlé zážitky z minulosti. Mám pocit, že dobrých představ pomalu přibývá a ponižující jdou do ústraní. Kámen na hrudi, co mě vždy tahal ke dnu, podřýval mi sebevědomí, nutil mě se nebránit okolí a nedovolil mi být šťastná, se postupně drolí jako pískovcové skály.

Tohle totiž opravdu znamená, že můžu říct: „JÁ MÁM KAMARÁDA.“ Chápu, že pro většinu lidí je to, jak se říká, denní chléb, ale já to zažívám ve svých sedmnácti letech úplně poprvé. Nevím, jak se mám chovat, abych ho nevyplašila. Je to krátce, co se známe, tak bych o něj nerada přišla nějakou trapnou nebo nevhodnou poznámkou, a tak většinu času prostě mlčím.

Každou vyučovací hodinu počítám minuty do konce, abych mu mohla odepsat na zprávu. Chodí sice do stejné školy, ale má třídu na opačném konci budovy a nevyplatilo by se scházet se o krátkých přestávkách, a tak se vídáme jen o dvacetiminutové na place. Pozorujeme skupinky žáků valící se za jediné křoví, co se nachází

v areálu školy, s vajglama u huby. Oba jakožto zapřísáhlí nekuřáci nechápeme, proč to dělají. Shodli jsme se, že „cool“ to není. Vlastně máme toho dost společného. Někdo by mohl říct, že jsme zabrždění, protože nám oběma brzy bude osmnáct a nikdy jsme nezkusili trávu, LSD a ani pořádně alkohol. *Těch pár panáků v koupelně mu radši neříkej.* Souhlas. I on je zatím nezkušený v otázce sblížování s opačným pohlavím. Zatímco já nedobrovolně, on, i když prý měl možnosti, nevyužil je. Nechce prý jen tak někoho na jednu noc. Chce spřízněnou duši na celý život. Zastává názor, že sexuálně se mají milenci spojit až po svatbě. Asi se přikloním taky k takovému názoru, abych nevypadala, jako že mě nikdo nechce. *Tebe ale vážně nikdo nechce.* Dík za podporu, Emile.

Je pátek, konečně poslední hodina. Upřeně koukám na vteřinovou ručičku hodin, co visí nad tabulí přede mnou. Pro učitelku to tedy vypadá, jako že jsem fascinovaná její látkou napsanou velkými tiskacími písmeny na tabuli: FUNKCE.

Její funkce jsou mi ale upřímně, s prominutím, u prdele. Za sto osmdesát pět vteřin končí moje vězení ve škole, a jelikož se poprvé těším na víkend, nemůžu se dočkat. Poprvé mám plán. Rob mě bere stanovat s jeho partou a starší sestrou. Parta je prý v pohodě, ale trochu mám z dalších lidí nervy, to musím přiznat. Jsou prý z křesťanského spolku a skvěle mezi sebou vycházejí, tak se podle slov Roba nemusím bát.

Už letím po schodech dolů na plac. Naštěstí se nepřezouvám, takže nemusím ztrácet čas v šatnách. Když dojdou k jedné z laviček kolem placu, už vidím Roba. Povídá si s nějakým klukem a blíží se ke mně.

Ve mně hrkne. *Proč? Asi ještě nejsem připravená na kontakt s někým jiným než s Robinem. Vypadá to, že nás chce seznámit. Do prdele, myslíš, že když teď zdrhneš, tak si toho všimne? Vem si věci a utíkej.* Zajímavý nápad, bohužel už jsou jen deset kroků ode mě, takže nejspíš by si všimli.

„Ahoj An, tohle je Samuel, jde s námi na tremp,“ řekl Rob hned poté, co se přiblížili až ke mně. Mám mu podat ruku? Dělá se to? Nebo jen stát a říct čau? Ty vole, snad se na seznámení v tomhle věku neobjímá! Mám mu říct celé jméno? *To snad není nutný, ne?* Když Robin na mě koukne, evidentně tuší, o čem přemýšlím, vezme tedy představení do svým rukou a s úsměvem mě představí, protože už je až trapně dlouho ticho.

„Same, tohle je Any, je trochu stydlivá,“ říká tak jednoduše.

„Ahoj, jsem rád, že s námi vyrazí někdo nový,“ řekne s lehkým úsměvem a našťěstí mi nepodá ruku.

„A-Ahoj, ráda tě poznávám.“ To je po zvážení všech variant seznámení to nejlepší, co říct. Samozřejmě bez podání ruky.

Až na to zadrhnutí na tebe dobrý.

„Tak já vyzvednu Any a kolem půl šestý jsme u vás, pak nabereme Evu a Martina a můžeme jít společně nakoupit,“ prohlásil Rob věčně.

„Jo, to bude fajn. A co tvoje ségra? Říkal jsi, že půjde.“ V Samově hlase cítím větší zájem při otázce na starší ségru Robina, ale jelikož nevím, jak to v partě funguje, a navíc netuším nic o mezilidských vztazích, neměla bych nikoho hodnotit a zkoumat.

„Eliška přijde pozdě. Slíbila tátovi výpomoc v bistro, někdo mu vypadl ze dne na den. Přijde až kolem deváté. Máš stan, nebo vezmeme jen plachtu?“

No jo, vždyť nemáš stan. Co jako budeš dělat? To se hned k někomu nakýbluješ? Alespoň, že spacák ti po tátovi zůstal. Jinak bys byla fakt v loji. No a co teď? Mám radši odvolat svou účast? Vymluvit se na zapomenuté narozeniny někoho neexistujícího z mé rodiny? Takže budeš sedět doma, jako tomu bylo doted? Tak se vyžvejkní a řekni jim to. Třeba to nějak zařídí. Určitě nejsou tak neschopní jako ty.

Co jsem pochopila, jejich rozhovor se mezitím, co jsem nad tím dumala, vyvinul k variantně bez stanu. Mluví o tom, že se vezme plachta a kdo nebude chtít tahat stan, bude moct spát pod plachtou. Tak co tady vymýšlím? Znamená to, že stan je asi těžký, takže řeknu, že stan mám, jen se mi s ním nechce vláčet.

„No, já bych radši byla asi pod plachtou, je to lepší než tahat stan,“ zní to, jako by mě někdo zrovna škrtil. Ale při jejich náhlém pohledu přímo na mě ztrácím hlas.

„Souhlas a máš nějakou krosnu?“

Ehm, co je to krosna? Raději řekni, že nemáš. Sam to říká tak, že je to naprosto běžné mít krosnu, tak něco řekni. Třeba že je rozbitá! Rozbitý můžou být snad všechny věci ne?

„Jasně, mám, ale rozbila se mi.“ Je to věrohodné?

„No, to nevádí. Tak si vezmi nějaký větší batoh. Sice když do něj dáš spacák, už se ti tam nic jiného nevejde, ale my ti to, co nakoupíš,

vezmem, že jo, Robe?“ Ty jo, ten je faaakt milej. Sam mi díky této větě přestal vadit.

„Jo, jasně, vždyť to bude pár věcí. Já mám v plánu koupit buřty, chleba, vodu,“ zarazí se, „bereš ešus?“ koukne po Samovi a ten jen kývne. Ešus vím, co je, ale samozřejmě ho nemám, takže jsem ráda, že to zařídí Samuel. Rozhovor se dál vede beze mě a já jen poslouchám. Alespoň vím, co si mám zabalit. Rozloučí se se mnou a já jdu na autobus. Časově mi to vychází jet domů jen na otočku. Robin mě vyzvedne na zastávce a pak budeme pokračovat podle plánu.

Doma mě uvítá strašnej smrad. *Co to je?* Jdu do kuchyně, pach je pravděpodobně kulinářského původu. „Ahoj, vařím,“ zírá na mě matka s vařečkou v rendlíku. Nemám náladu to řešit, i když to smrdí, jako když vaří skunka. Navíc nemám čas. Musím si zabalit a stihnout autobus, co jede za dvacet pět minut.

„To je fajn, snad ti to bude chutnat,“ řeknu a odcházím z místnosti.

„Ty si nedáš se mnou? Co budeš jíst? Vždyť tu nic není. A kam jdeš večer? Už mi dochází peníze,“ řekne máma a je mi jasný, že nemá zájem o to, co budu dělat, jen chce peníze a je jí blbý to říct přímo.

Klasický rozhovor, kde je položeno až moc otázek, na které nechci odpovídat. Radši dojdu do pokoje, ze šuplíku vytáhnou dva Komenský a jdu je předat mámě. Vezme si je a odpovědi na otázky, co před chvílí položila, jsou najednou nepodstatné. Odcházím do chodby a ve skříni hledám největší batoh, co mám. Narvu do něj spacák, pár tatranek, půllitrovou kolu, hřeben, kartáček na zuby, náhradní ponožky, spodní prádlo a malou placatku s rumem. Našla jsem ji nedávno u mamky ve

skříní, tak se třeba bude hodit. Teple se obléknu a odcházím. Zavolám na mamku: „Ahoj, vrátím se někdy zítra!“

Odpověď nepřichází, a tak zavřu dveře a jdu z bytovky. Jak je možné, že mě ještě pořád mrzí, že matku nezajímá, co dělám a jak se mám. Vždyť to zažívám každý den. Asi stále doufám, že mě má radši než sebe, ale myslím, že nejradši má vodku. Je to špatnej pocit, když víte, že pro rodiče je přednější alkohol než váš život.

5.

Vystupuji z autobusu a vyhlížím Robina s krosnou. Očekávám, že krosna bude větší batoh, jak mi bylo doporučeno si vzít. Asi ještě nepřišel, tak si sednu na zastávku. Alespoň si zkontroluji peníze. Doufám, že mám alespoň na buřt, abych si ho mohla opéct na ohni. Těším se na to jak malá. Když opomenou radost z fajn lidí a **mého** kamaráda, opékání buřtů na ohni byla moje nejoblíbenější činnost. Když jsem byla menší, s tátou jsme často vyráželi k ohništi, co bylo na vrcholu kopce za městem, a za to, že jsme se tam vydrápali, nás čekala odměna v podobě opečeného buřtu s kečupem.

V peněženice se nachází tři sta padesát šest korun. No, to bude stačit a dostanu se i v pohodě domů. *Kde jenom ten Rob je? Už tu měl být před deseti minutami.* Snad se to nezrušilo, to bych fakt neměla radost. *Ne, určitě ne. Jen se někde zdržel.* Kouknu na mobil. Žádná zpráva tam není, tak počkám.

Už začínám být nervózní. Poklepávám si pravou nohou a pozoruji autobusy, co přijíždějí a odjíždějí. Dvacet pět minut zpoždění je už docela dost, ne? Já nevím. *Určitě se na tebe vykašlali a šli sami.* Ne to by neudělali, vždyť jsou tak milí. *Třeba tě znali celou dobu a tvoji spolužáci jim zaplatili, aby byli takoví, jak jsi je viděla.* Minimálně Lukáš na to zbytečné peníze má a ohavnou povahu taky. *Zase jsi naletěla. Ted' tu sedíš a čekáš, až se někdo objeví, ale on nikdo nepříjde.*

Ne, to by neudělal, Lukáš je sice největší vůl ze třídy, ale na tátovy peníze by nesáhl kvůli mně. Radši mě poníží zadarmo, to je jistota. Myslím, že se na mě vykašlali jen tak. Je to můj trest za to, že jsem se

nedržela svých pravidel a zase se někomu otevřela. Neměla jsem do toho jít tak odhodlaně a brát to tak, že mám konečně štěstí. Je mi souzeno nemít štěstí a je marné se pokoušet to změnit.

Asi to tak je. Jsem blbá, že jsem byla tak moc důvěřivá. Moje nadšení se proměnilo v zoufalství. Už mi tečou slzy. Nechci, aby mě tady pozorovali čumilové, tak si hodím peněženku do batohu a jdu směrem k centru Berouna. *Mohla by ses jít podívat na medvědy. Už dlouho jsi tam nebyla.*

Nemám náladu na medvědy, tak si sednu do malého parčíku pod strom a v klidu si tam brečím. Pláč je u mě tak častý, že když mám okolo sebe klid, vlastně mi to dělá radost. Je to lepší, než když mám obecnstvo, které mě rozhodně neutěšuje, ale naopak přilévá benzin do ohně. *Už je to hodina. To už je až moc dlouhé zpoždění a pořád žádný telefonát. Kdyby přišel na zastávku a zjistil, že tam nejsi, tak zavolá.*

Utřu si poslední slzy do rukávu a přemýšlím, co dál. Nejspíš pojedu zase domů a opiji se v koupelně. *Jo! To je plán!*

Naštěstí nepatřím k těm lidem, co je na nich pláč vidět dlouho. Po chvíli od poslední slzy mám jen lehce zarudlé oči, což se dá přisoudit alergii na cokoliv. Alergie mi připomene mé astma a to mi připomnělo si fouknout. Z kapsy vytáhnou „dýchátko,“ dvakrát ho zmáčknu a pořádně se nadechnu. Mám ho radši pořád při sobě, až na můj skvělý výlet naboso do lesa. *To byl pěkně blbej nápad.* I když na mém obličejí už určitě nejsou stopy po pláči, stejně jdu směrem k zastávce na autobus se skloněnou hlavou. Je mi úzko z toho, že jsem ztratila veškeré iluze o změně svého stereotypního života, a tak se pomalu šourám a koukám jen metr před sebe, jen abych do něčeho

nevrazila. Míjím parkoviště před Albertem, kde stojí plno aut a lidi se předhánějí, kdo bude v obchodě dřív. Kolečka vozíků skřípají tak, že zvažuji, že si nasadím sluchátka. Sundám batoh ze zad, a když to udělám, do zorného pole se mi dostane skupinka čtyř lidí s velkými batohy, to budou asi ty krosny, o kterých mluvil Sam. Prvního upozoruji lehce oplácaného kluka s delšími vlasy v culíku. Vedle něj vidím holku menší než já s blondatými, rozpuštěnými vlasy ve vojenském oblečení, co se zrovna snaží dostat do svého zavazadla. Obloustlý kluk k ní přijde a pomůže jí. Ten má na sobě něco jako montérky a černou mikinu. Vypadají, že jdou do lesa, jako jsem měla jít já. Když se otočí zbylí dva kluci směrem ke mně, dojde mi to.

Ti dva, co jsem je viděla jako první, jsou Eva a Martin, sourozenci, co jsme je měli společně nabírat. Další dva kluci jsou Sam a Rob. Takže akce platí, jen já nejdu? Proč? Co jsem udělala?

Zase se mi hrnou slzy do očí. Je mi to tak líto. Možná jim přišlo divný, jak pořád mlčíš a čumíš do země, tak se bojí s tebou přespát v lese. Mohla bys je zabít nebo okrást. Ty vole, Emile, jsem divná, ale tohle ze mě snad nevyzažuje, ne? Nebo jo?

Jsem stále v podřepu, s jednou rukou v batohu, jak jsem hledala ty sluchátka. Nemůžu se ani pohnout. Zírám na ně a přemýšlím, jestli tam mám jít, nebo se jen vyplížit a jít pryč. Kdyby mě tam přece chtěli, mohl by mi Rob zavolat. Už je to hodina a půl od našeho plánovaného srazu. Rozhodnu se pro úprk. Zvednu se, nahodím batoh a přeběhnu silnici na druhou stranu. Myslím, že mě neviděli. Už za rohem je moje zastávka na zpáteční autobus. Dojdu k zastávce a

nasadím si sluchátka. Podle jízdního řádu jede můj autobus za dvacet minut, tak tu chvíli ještě postojím.

„Ahoj, kdes byla?“ ozvalo se za mnou, hlas je jen lehce slyšet pod písničkou.

„A-Ahoj,“ zalknu se, „no, já tam čekala a když jsi nepřišel, myslela jsem...“ řeknu Robinovi, který stojí přede mnou v černé zimní bundě s lehce opocným čelem. Asi sem za mnou běžel.

„Co sis myslela? Že jsem se na tebe vykašlal?“ řekne a vypadá to, že se ho to dotklo.

„No... asi jo, já nevím. Čekala jsem tam přes půl hodiny a nepřišla mi žádná zpráva, tak jsem šla do parčíku a chtěla počkat na zpáteční bus,“ záměrně vynechám část s pláčem.

„Jo, promiň, nějak jsem nestíhal. Vlastně pořád nestíhám, měl jsem ti to říct. Všude chodím pozdě, ale to jsi nemohla vědět. Přišel jsem na zastávku, a když jsem tě tam neviděl, myslel jsem si, že ti ujel spoj, tak jsem si našel, kdy přijede další a mezitím vyzvedl ostatní. Společně jsme tě chtěli po nákupu nabrat. Vzal jsem všechno dvakrát, tak nemusíš už nic kupovat.“

Cítím se děsně trapně. Já to s ním tak rychle vzdala a on přitom na mě myslel, když byl nakoupit. Kouká na mě s lítostivým pohledem, jakoby mi říkal, že ho mrzí, že jsem kvůli tomu brečela, ale to přece nemůže vědět.

„To jsi moc hodnej, děkuji,“ říkám mu to s pohledem upřeným do země a tváře mi rudnou z toho, jak se stydím.

Zatím se k nám přibližuje zbylá trojice. Vypadají natěšeně a baví se mezi sebou. Představa představování ve mně vyvolává opět paniku,

ale nemůžu se chovat divně, už stačí, že jsem je odsoudila dřív, než jsem je poznala, jenom proto, že jsem paranoidní. Holka, která si už stihla dát blond vlasy do culíku, přistoupila ke mně v maskáčích a podala mi ruku se slovy: „Ahoj, já jsem Eva.“ Je zjevné, že nejsem zvyklá podávat ruku na seznámení, ale nechci být neslušná, tak potlačím ostýchavost a podám jí ruku nazpátek. Bohužel zapoměnu jí odpovědět a tak se do toho vloží Sam: „A tohle je Any. My už se známe,“ pokyne rukou ke mně a já se zase zastydím, když mi dojde, že jsem to měla říct já.

„Čau, já jsem Martin,“ řekne poslední člen skupiny a jen zvedne dlaň do úrovně ucha na pozdrav. Gesto zopakuju a pokusím se o úsměv. Stojíme tam jak tydýti a pak ticho přeruší Robin s plánem trasy. Co jsem pochopila, půjdeme někam pár kiláků za Beroun. Nikdy jsem tady v okolí nebyla, vlastně ani Beroun moc neznám.

Cestou převážně, jako obvykle, mlčím. Nemám ani čím přispět do konverzace. Ostatní se baví mezi sebou o akcích z minulosti, které podle vyprávění jsou velmi příjemné a klidné. Žádný alkohol ani jiné neřesti nejsou na programu, ale i tak to zní zábavně. Jediná otázka, co byla mířena na mě, byla otázka na to, co jsem si s sebou zabalila. Vyjmenovala jsem vše až na placatku a spodní prádlo, to mi přišlo nevhodné. *Správně.*

Po asi sedmi kilometrech jsme na místě, už je šero, ale pořád je vidět. Kluci odcházejí hned na dřevo, poté, co odhodí batohy pod strom. Místo pro přespaní vypadá nádherně. V krásném jehličnatém lese, jemně z kopce, se ukrývá malý srub s ohništěm a studánkou, která je jen pár metrů od malé roubenky. Nikdy jsem nic tak krásného

neviděla. Myslela jsem, že jdeme jen někam do lesa a hodíme mezi stromy plachtu a to bude vše. Vzápětí se za námi ozve dívčí hlas. Je to Eliška. Okamžitě se s Evou obejmě.

„Jak to, že jsi tu tak brzo?“ nadšeně se ptá Eva.

„Jak brzo? Vždyť už je půl deváté. Jste moc pomalí,“ uchechtne se Eliška.

Holky se hned ujmou rozdělování ohně a já si přijdu jako kůl v plotě. Sundám batoh a posadím se na jednu z laviček vyrobených s kulatin, které jsou kolem ohně. Po usilovném foukání a prosení Boha o pomoc se jim opravdu povedlo rozdělat malý ohýnek. Kluci přišli jako na zavalanou a nesli velký pokácený strom na ramenou. Rob a Martin se pustili do řezání stromu na polena a Sam přisypal na ohýnek jehličí a oheň hned ožil. Holky se přesunuly s krosnama ke srubu a zaregistrovaly, jak si počínám.

„Nechceš se sem podívat?“ zeptala se mě Eva. „Jo, ráda,“ řekla jsem a nahodila si batoh na záda. „Jo, promiň, vy se neznáte, že? Tohle je Any, Robova kamarádka a tohle je Eliška, nejskvělejší Robinova sestra. Né, že by jich měl víc,“ řekla s velkým úsměvem.

„Těší mě, jsem ráda, že Robin přivedl někoho nového, většinou se neseznamuje moc snadno,“ řekla Eliška s něhou ve tváři.

„Ráda tě poznávám,“ usměju se, jak nejmileji umím. *Už se zlepšuješ.* Eva otevře dvířka srubu a já vidím dovnitř. Nic tak okouzlujícího jsem nikdy neviděla. Celý srub je sestaven z kulatin stromů a celkově přírodních materiálů. Není tu ani hřebík. Když překonáte trochu větší schod, ocitnete se v útulné maličké chaloupce uprostřed lesa. Je to tu jak z pohádky. Všechno osvětluje malá

lucernička, kterou evidentně holky přinesly s sebou. Po pravé straně jsou dvě postele nad sebou, něco jako palanda a po levé straně je, jak mi popsala Eliška, letiště. Já teda vidím o trochu větší prostor na spaní než je na postelích naproti, žádné letiště, ale radši jsem zticha, nechci být za debila. Trochu mě napadá otázka, proč chtěli brát stan, když tu je tak krásný domeček, ale sotva si to pomyslím, pochopím z rozhovoru holek, že se původně mělo jít jen na louku kousek od města, ale jelikož kluci zapomněli plachtu a stan nevzali, došli jsme až sem. Vypadá to, že je to tu dost frekventované, protože Eva říkala, že máme štěstí, že tu nikdo není. Holky si daly spacáky vedle sebe na palandu na dolní postel. Dost mě překvapuje, že se tam vejdou. Asi jim to mačkání za společné ležení stojí. Nejspíš se mají fakt rády, co přišla Eliška, prakticky nezavřely pusu. Dám si spacák nad ně na horní postel palandy a jdu se podívat k ohni. Otevřu vrzající dvířka a jen pár metrů přede mnou plane oheň, tak obrovský, že to vypadá, jako bychom chtěli spálit pár čarodějnic. Snad nic skutečně nechytne.

Když je dřevo dořezáno, spacáky rozloženy ve srubu a buřty nakrojené, sedneme si všichni na lavičky kolem ohniště. Netuším, jak se parta mladých křesťanů baví v lese, tak jen nesměle koukám a čekám, co přijde. Robin si sednul vedle Martina a Sama naproti mně a holky si sedly na lavičku po pravé straně, takže na lavičce tak pro čtyři lidi sedím sama. *To je smutný, ani sedět vedle tebe nechce.*

„An, dáš si?“ otočí se směrem ke mně Eliška a podává mi buřt napíchnutý na klacku. Jenom přikývnu. Mám strašný hlad. Naposledy jsem měla tvrdý rohlík a vysočinu k snídani.

„Děkuji, jste na mě tak hodní.“ *Proč to říkáš?* Ani nevím. Měla jsem nutkání to ze sebe dostat. Bohužel cítím na sobě soucitné pohledy od všech. On jim to určitě řekl, řekl, že jsem Análie! Nechci, aby se se mnou bavili ze soucitu. Co mám dělat? Panikařím. *Koukej do ohně a hlavně nic už neříkej.*

„Proč bychom na tebe měli být zlí? Sotva tě známe, ještě není důvod. Třeba přijde,“ řekne s posměchem Martin a Rob na něj hodí svou čepici se slovy: „Mlč, ty pako!“ Všichni se začnou smát, takže to asi byl vtíp?

„Zahrajeme si hru,“ řekne Eva po tom, co se všichni najedli.

„Jakou? Hlavně né flašku!“ zhrozí se Sam. Křesťani hrají flašku? Asi jsem je měla celou dobu špatně popsany. Myslela jsem si, že dodržují desatero, modlí se a v neděli chodí do kostela. Nevím, co by řekl Bůh na flašku. Asi se to tak nebere.

„Je nám dvanáct, nebo co? Zahrajeme si ‚Poznej pravdu‘. Znáte?“

Všichni krouť hlavou a já jen vyděšeně čekám, o co jde, protože jestli se to bude týkat mluvení, sbližování, trapného předvádění pantomimy, nebo vlastně čehokoliv, co neobsahuje sezení na lavičce a zírání do ohně, tak jsem v pytlí.

„Jde o to, že tři z nás odejdou na chvíli stranou, aby si tajně domluvili nějaký skvělý zážitek, který doopravdy zažil jen jeden. Nikdo ze zbytku skupiny by neměl vědět, kdo situaci skutečně prožil, musí to být zážitek, který mohl zažít kdokoli z nich. Až se trojice vrátí, všichni tři vyprávějí, co prožili. Ostatní si příběh tedy vyslechnou třikrát od každého z trojice. A pak musíme hádat, kdo to skutečně zažil, dobrý ne?“

„A jak to máme asi poznat, když to všichni budou vyprávět stejně?“ zeptal se Martin.

„Pak každý z hádajících pokládá doplňkové otázky. Můžeš se ptát, na co chceš. Nestihnou si říct všechny detaily, takže pak se vyprávění rozchází,“ doplnila Eva.

No, to potěš pánbůh. Doufám, že všichni jsou plní zážitků a na mě se nedostane řada. Radši se vzdám, že jdu čurat, ať nejdu hned jako první. Na cestu na smyšlenou potřebu si vezmu placatku. Jdu asi padesát metrů do lesa, odkud já vidím ostatní, ale oni mě ne. Všude je už černočerná tma. Jednou si přihnu z placatky a pak ji zase zavřu. Řekla bych, že je to spíš jen pro dobrý pocit na kuráž. Nechci se před nimi opít, nevím, jak by to vzali. Vidím, jak od ohně odchází Eva, Eliška a Sam, takže hádat budu s Martinem a Robinem. *Asi se tam vrát, ještě se tu vožereš, když tu budeš moc dlouho.*

Sednu si k Robinovi. „Bavíš se?“ zeptá se mě.

„Jo, jen je tu na mě moc novějš lidí,“ pošeptám mu do ucha.

„Neboj, zvykneš si, myslím, že holky tě hned vzaly, a s Martinem si nedělej hlavu. Má sem tam nějakou ostřejší poznámku, ale nemyslí to zle.“ Trochu mě uklidní, když Robin zmíní Martina a řekne mi, že ta jeho narážka nebyla kvůli mně, ale prostě takový je. Martin a Eva jsou dost rozdílní, ani nevypadají podobně, a to by to měli být sourozenci podle toho, co mi říkal Robin. Eva je tak milá a pořád se směje, zatímco Martin je pořád nabroušenej a urážku očekávám pokaždé, když otevře pusu. Nevím, kdo je starší. Věkově vypadají oba stejně. Třeba jsou jen o rok nebo o dva, nebo to taky mohou být

dvojčata, ale to se mi nezdá. I u dvojvaječných dvojčat bych čekala větší podobnost.

První trojice se už vrací s připraveným příběhem. Třikrát si poslechneme storku o seskoku padákem. Nejvěrohodnější mi přišla Eliška. Nepokládám žádné doplňkové otázky a čerpám z toho, na co se ptají kluci. Hlasuji pro Elišku, kluci pro Samuela. Samozřejmě mají pravdu oni, ne já.

„Tak a teď vy,“ řekne směrem k nám Eva.

Oukej, nic neříkej a jen jdi. Nemůžeš se zase distancovat. Prostě tam půjdeš, přebereš někomu příběh a pak ho svými slovy převyprávíš. Nic tak hrozného, ne? Tím bych si nebyla tak jistá.

Když dojdeme za srub, kluci vypadají nějak jinak. Asi přemýšlí.

„Tak co vybereme? Můžem dát příběh, jak jsem loni jezdil na slonovi,“ řekne Martin. Poznámka do paměti „Martin jezdil na slonovi“ uložit. Třeba se ta informace někdy bude hodit. *A k čemu, prosím tě? Smazat.*

„To nemůžeme. Vždyť si o tom mluvil celej minulej červenec. To by hned uhodli. Můžeme třeba dát, jak mě táta zapomněl, když jsem byl malej, v obchoďáku,“ pobaveně se Rob šklebí.

„To asi těžko, když tu máš ségru. Ta by to asi věděla, ne?“ Takhle se dohadují asi tři minuty a pak se otočí na mě. Evidentně se všichni moc dobře znají na to, aby měli nějakou utajenou zajímavou historku. „Co ty? Máš něco, co bys mohla nabídnout?“ řekne Martin a chvíli mi trvá, než mi dojde, že mluví o příběhu.

„Ne,“ řeknu a myslím, že mi to nevěří.

„Ale no tak, přece mi nemůžeš tvrdit, že máš tak nudnej život, že nemáš nic, co bys mohla vyprávět,“ řekne ostře Martin.

„Nech toho! Už jsem ti to snad dneska říkal, ne?“ zakřičí na Martina Rob.

„To je dobrý, na něco si zkusím vzpomenout. Dáte mi chvilku? Ještě si odskočím.“

Jen kývnou a koukají, jak odcházím. Když jsem od nich dost daleko, sesunu se na paty a opřu se o strom. Co jim mám říct? Co jsem zažila zajímavého, ale zároveň to mohli zažít všichni? Vytáhnu placatku a vypiju půlku na ex. *Šikana? Co tvůj příběh*

nahá v tričku? Skoro utopená v záchodové míse? Rozražená hlava o lavici ve třídě? Ne, to nejde. Všichni se znají. Věděli by, že kluci to nejsou. Navíc bych to pak nerada před všemi přiznala. Tak to musíš něco, co se nebude týkat tebe. Nikdo z nich nemá tak blbý příběhy jako ty. Emile, drž už hubu, nemůžu přemýšlet! Najednou mě to napadne.

Vrátím se k nim a řeknu jim, na co jsem si vzpomněla. Vypadají překvapeně. Podle mě jejich výraz není způsobený tím příběhem. Zás tak dobrý není, ale spíš, že jsem tak dlouho v kuse mluvila a že jsem se rozhodla vůbec něco říct. Rob vypadal, že na mě moc nesázel, a já se mu nedivím. U ohně už netrpělivě čeká druhá trojice. Začne vyprávět Martin, pak Robin a pak jsem na řadě já. Myslím, že to odvyprávěli stejně věrohodně jako já. Dokonce i na doplňující otázky si každý vymyslel svůj vlastní rozcestník příběhu.

A teď jsem na řadě: „Když mi bylo asi šest let, šla jsem kolem supermarketu, který byl kousek od domu. Zastavila jsem se u vozíků

zaparkovaných pod stříškou, protože se akorát strhla bitka mezi dvěma ženami v obchodě. Jedna druhou mlátila kabelkou do obličeje hlava nehlava. Jak jsem pochopila, jedna byla zákazník a druhá ochranka. Evidentně žena s kabelkou byla dost vytočená. Utekla před obchod, ale tam ji zachytila žena číslo dvě. Na řvoucí dvojici se sesypal dav a vytvořil kroužek kolem nich. Nikdo se neměl k tomu je roztrhnout, tak jsem měla pocit, že je to na mně. Rozeběhla jsem se k dvojici žen a tý, co byla zákazník, vzala kabelku, kterou mlátila ochranku do hlavy. Uběhla jsem asi deset metrů a konečně se dav zapojil a chytil ženu, teď už bez kabelky, a snažil se ji uklidnit. Já zvedla ruce nad sebe s gestem, že tu kabelku mám a že ji klidně vrátím. V tu chvíli na mě z kabelky vypadla půllitrová láhev vodky. Praštila mě do hlavy a rozbila se o zem. Mně se udělalo temno před očima a probudila jsem se až v nemocnici, kde mi šili hlavu.“

Vypadá to, že ostatní příběh zaujal. Asi umím dobře vyprávět, protože mi řekli, že se do toho úplně ponořili. Mám ze sebe radost. Hlavně z toho, že jsem překonala strach a taky, že se jim příběh líbil a vůbec nejsou schopni odhadnout, koho je to historka. Tím, že jsem vybrala něco z dětství, je v nabídce i Rob, protože Eliška si není jistá, jestli se mu to stalo, nebo ne.

Dohadují se a pořád pokládají další a další otázky. Nejvíc se ptají Martina, takže počítám, že je jejich favorit.

„An a v jakém městě je ten obchod?“ stejnou otázku už položili i klukům. Jeden řekl, že v Berouně, a druhý, že v Praze. Já jsem klukům nespecifikovala, kde je ten obchod, tak museli improvizovat.

„Bylo to v Turnově,“ odpovím a snažím se tvářit neutrálně. Je to pravda. Tam se naši seznámili na škole. Otec se do České republiky přestěhoval nově a začal chodit na stejnou střední jako máma. Po dokončení školy mamka otěhotněla, tak si ji táta vzal. Bydlela jsem tam v krásném domě, odkud mě matka po rozvodu dotáhla sem. Myslím, že jí to někdo tady doporučil, ale stejně je to díra. Nejbližším větším městem je právě Beroun. Zaregistruju rozhovor o tom, že já to být nemůžu, protože jednak Turnov určitě neexistuje, je jenom Trutnov, a i kdyby existoval, určitě to je nějaká prdel bez obchodu. To je zajímavá teorie. Nejradši bych se zasmála, ale to by mohla být nápověda, tak se směju v duchu. Ha, Ha, Ha. *Zas tak směšný to není...*

„Takže konečná odpověď?“ hlásí Rob, jak kdyby uváděl Milionáře.

„Martin,“ řeknou jednohlasně Eliška, Eva i Sam.

Rob opět odpoví jako uvaděč: „Označíme tedy odpověď Martin,“ odmlčí se, asi se snaží o napjatou atmosféru, „a bohužel to je špatná odpověď! Tam tadadam,“ nezní to, jak by chtěl, ale význam chápeme.

„Správná odpověď je...“ nechává prostor pro napětí.

„Any!“

Vypadají překvapeně, ale já jsem překvapenější, když mi všichni začnou tleskat. Úplně mě to hřeje uvnitř. Tohle je první potlesk určený jenom mně. Něco v mém srdci ožilo. Nějaký cit, co jsem už dávno zazdila. Je zvláštní, ale příjemný. Usmívám se na ně a oni mi úsměv vracejí. Cítím to! Jsem v kolektivu a je mi dobře.

Tleskání se utiší, ale nálada nepohasne. Kluci přiloží pár polen do ohně a opět se posadí na lavičky. Ještěže se mě neptali na detaily těch

žen. Jsem ráda, že jsem nemusela přiznat, že výše zmíněná žena s kabelkou byla má matka... Bylo to v době, kdy ještě ani nepila. Možná trpí, nebo trpěla, kleptománií. Netuším, byla jsem moc malá a nikdy jsme se k tomu nevrátily.

Dohodneme se, že už hrát dál nebudeme. Myslím, že to byl dobrý nápad. Najednou se mi s nimi jednodušeji mluví. Ve hře to bylo přirozené a teď v tom pokračuju. Povídám si se Samem a Robem. Sam obdivuje můj příběh a tleská mi za odvalu. Kouknu na mobil a už je půl jedné ráno. Nechápu, kam se ten čas poděl. Vždyť jsme před chvílí přišli. Najednou vidím Martina, jak vytahuje takovou menší kytárku z batohu.

„To je ukulele,“ oznámí.

No, zpívání moc nemusím, hlavně proto, že to neumím. Začne brnkat a všichni si natěšeně přisednou co nejbliž k němu, takže jsem zase sama na své lavičce pro čtyři a zírám do ohně. No tak to je bomba. Po pár větách mi dojde, že to nebude jen tak. Společně zpívají písně o spáse a ztracení, o Bohu a ďáblu a celkově témata Bible. To mi taky mohlo dojít, že to budou spešl písně. Já čekala Divokýho Billa nebo Kabáty, ale tohle mě nenapadlo.

Vytrátím se do lesa a dopiju placatku. Tentokrát se i doopravdy vyčůráám a jdu zpět. Už cítím, jak mi brní z rumu jazyk. Zívnutím naznačím Robovi, že jdu spát a on se jen usměje a řekne: „Dobrou noc, hezky se vyspi.“

Zachumlaná ve spacáku zavírám oči a přemýšlím nad přáním dobrého spaní.

6.

Rozhodla jsem se, že Robinovi řeknu o svém plánu přestěhování a změně jména. Zvažuji, že bych se možná nemusela stěhovat, když už kamaráda mám a ti debilové ze třídy mě za rok a půl nebudou prudit, až dokončím střední. Už teď je to lepší. Přestala jsem být tak snadným terčem, co mám alespoň trošičku sebevědomí. Díky Robinovi jsem zjistila, že jsem člověk, se kterým se dá kamarádit, a tím pádem má osamělost nebyla mnou, ale jen okolním vnímáním. Spolužáci mě nechávají na pokoji, protože jsem našla sílu a odvahu je odpálkovat, když se opět pokoušeli být vtipní a vůči mně krutí.

Podle internetu není nic složitého na změně jména. Stačí podat žádost a zaplatit litr. Mohla bych zažádat i jako nezletilá, ale to bych s sebou musela mít zákonného zástupce a není jistý, že by máma byla strážlivá. Ještě by mě mohli na půl roku zavřít do děčáku, že mě zanedbává. To radši tu chvíli navíc počkám.

Dnes se máme sejít v bistru u jeho táty. Jsem z toho nervózní, ale docela se těším. Robin o celé rodině mluví tak hezky, že je toužím poznat. Je patnáct třicet pět a sraz jsme měli v půl, tak čekám před vchodem, než přijde.

„Ahoj, promiň, jdu pozdě, já vím. Mrzí mě to. Zase jsem neodhadl čas,“ řekl udýchaně, když vyběhl zpoza rohu.

„V pohodě, mně to nevadí,“ řeknu a mám snad chuť ho obejmout? Co to je za pocit? Opravdu ho ráda vidím, ale nevím, co mě to napadlo, na fyzický kontakt ještě rozhodně nejsem připravená, a tak se jen mile usměji.

„Tak vítěj U Velkého Kříže,“ ukáže prstem na nápis nad dveřmi. Otevře dveře a nechá mě projít. Je to takové maličké místo a tím víc útulné. Nejsem zvyklá na otevřené prostory a nemám to ráda, takže se tu cítím příjemně. Stěny jsou vymalovány dobéžova a nábytek je černý. Dohromady to vypadá moc hezky. Většinu místnosti zabírá velký pult a u něj stojí čtyři černé barové židle. Po pravé straně je rohová černá lavice a malý černobílý stolek, u kterého jsou další dvě černobílé židle. Čeho jsem si na první pohled nevšimla, je velký bílý kříž vytvořený z bílých dlaždic na podlaze. Ostatní dlaždice jsou, jak jinak, černé. Posadíme se k jedinému stolku v místnosti. Nikdo jiný tu kromě nás zatím nesedí. Po chvíli přichází již známá tvář, Eliška.

„Ahoj, co ty tady? Robin neříkal, že tě sem přivede,“ řekne překvapeně, ale mile, jako vždy. „Co vám mohu přinést?“ pokračuje.

Robin mi pohybem ruky naznačí, že objedná za oba. „Dáme si dvakrát čoko-kávu a dvakrát skořicovo-banánové vafle.“ Ani nestačím namítnout, že kafe nepiju, a Eliška je pryč i s objednávkou, na kterou nepotřebovala lístek s tužkou, co držela v ruce.

„Bude ti to chutnat. Ty vafle máme nejlepší ve městě, jen to málokdo ví,“ říká s pýchou v obličeji. Napadá mě, jestli mám dost peněz. Počítala jsem, že si dám jen čaj, a na to by mi padesát korun, co jsem měla určitě v peněžence, mělo stačit. Rozepnu školní batoh a vytahuju peněženku. Robin mě zastaví, když vidí, jak rozepínám zip malé kapsičky na drobné, se slovy: „Nech to být, to je na mě.“

Je mi to trapné, ale zároveň bych na útratu nejspíš neměla, a to by bylo ještě trapnější. Robin vypráví, jak se jeho rodina k bistru dostala. Původně tu prý bylo starožitnictví, co patřilo jeho dědovi. Když děda

zemřel, babička s tátou to předělali na bistro s rychlým občerstvením, jako jsou smažený křídla, hambáče, klobásy a tak. Jmenovalo se to tu U Křížů. *Proč zase kříž?* Vždyť jsou věřící až od doby, kdy bylo Robovi asi jedenáct let. *Asi ti něco uniká.* Po smrti babičky se toho ujal táta a předělal to do této podoby. Je to dva roky zpátky. Předtím tu pracoval s babičkou deset let a už měl všeho toho smaženého až po krk, tak to předělal na kavárnu, ale oni tomu pořád říkají bistro, protože jsou na to zvyklí. *To je docela matoucí, ne?*

Přichází Eliška a postaví před nás dva velké bílo modré hrnky, na kterých jsou namalované mráčky. Řekla bych o nich, že jsou roztomilé. Z tmavě hnědé tekutiny stoupá kouř. Když se nad hrnek nahnu, ucítím jemně kávovou vůni, ale převážně rozehrátou čokoládu. „Mmm... voní to úžasně, díky, Eli,“ poděkuji a Eliška s úsměvem odchází.

„A ještě líp to chutná. Dej si,“ pozvedne hrnek a mrkne na mě. Asi bylo na mé tváři vidět, jak se mi sbíhají sliny.

Má pravdu, je to vážně skvělé. Trochu se bojím kofeinu, na který nejsem zvyklá, ale snad večer usnu. Za chvíli před nás Eliška postaví dvě obrovitánské vafle pomazané tvarohem s vyskládanými kousky banánů, zdobený šlehačkou, zmrzlinou a posypaný skořicí. Vyvalím oči z důlku, když tu mou postaví přede mě. Robin se jen uchechtl a řekl: „Trochu nám dopřála, normálně je tak o půlku menší. To budu mít rovnou i k večeři.“ *Souhlas.*

Mezitím, co se snažíme do sebe dostat většinu vafle, si povídáme. Robina zaujala moje představa budoucnosti a snaží se vše do morku kostí pochopit. Pořád se mě na něco ptá. *Jak se mění jméno? Kolik to*